

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3590/2018
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Живко Тешић и Миодраг Тодоровић, адвокати из ..., против тужене Општине Љубовија, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Љубовија, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 376/18 од 21.02.2018. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 376/18 од 21.02.2018. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 376/18 од 21.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 461/15 од 15.11.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је тужилац власник терасе површине 43,54 м2, изграђене као саставни део зграде број .., број посебног дела ../П – пословни простор, једна просторија угоститељства на кп.бр. .., уписане у ЛН бр. ..., КО ..., што је тужена дужна признати и трпети да се тужилац, на основу ове пресуде, укњижи као власник наведене терасе у јавним књигама и код службе за катастар непокретности Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 99.800,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате, док је преко наведеног износа до тражених 217.300,00 динара захтев тужиоца одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 376/18 од 21.02.2018. године, жалба тужене је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је утврђење права својине на тераси као саставном делу зграде, пословног простора, постојећег у Оцену основаности тужбеног захтева судови су донели уз примену материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужена ревизијом оспорава утврђено чињенично стање (што не представља основ за изјављивање посебне ревизије), али не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, при чему и одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на ком је судска одлука заснована, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења у овој правној ствари, поднета је 14.04.2015. године, а вредност предмета спора одређена је на рочишту одржаном 29.06.2016. године у висини од 90.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, од 126,5585 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 728,40 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић